

*Εις το βουνό ψηλά εκεί
είν' εκκλησιά ερημική·
το σήμαντρό της δεν κτυπά
δεν έχει ψάλτη ουδέ παπά.....*

Το ξωκκλήσι της Παναγίας στον Αη Βασίλη χωμένο στα πανύψηλα δέντρα τις αιωνόβιες βελανιδιές, στέκει λιτό απέριττο, σιωπηλό, ατάραχο στο πέρασμα του χρόνου. Μια ανάβαση αστραπή με τον καλό φίλο και συγχωριανό τον Γιώργο τον Μανουκο στάθηκε αφορμή να έρθουν στη μνήμη μας εικόνες και αναμνήσεις από το μακρινό παρελθόν.

Στη γιορτή της η Παναγία, το γενέσιον της Θεοτόκου στις 8 Σεπτεμβρίου, το μικρό εκκλησάκι είχε την τιμητική του, γνώριζε στιγμές μεγάλης δόξας. Κόσμος πολύς και από τα γύρω χωριά μαζεύονταν για να συνεορτάσουν. Από τα άγρια χαράματα οι χωριανοί μας με τα ζώα τους φορτωμέναπραμάτεια ανηφόριζαν στις πλαγιές του Αη Βασίλη. Άντρες γυναίκες και παιδιά με φωνές με γέλια και χαρές, άνθρωποι φτωχοί - πάμφτωχοι, πλούσιοι όμως σε αισθήματα, χαρούμενοι, ευτυχισμένοι, όλο ζωή ξεκίναγαν από το παλιό Μηχανοστάσιο και ανέβαιναν το μονοπάτι. Δεκατρείς κοδέλλες λέει 'οτι είχε μετρήσει ο Γιώργος. Θυμάμαι τον παππού μου το Θεμιστοκλή να έρχεται από το Οινοχώρι στην εκκλησία καλοντυμμένος- αρχοντικός πάνω στο άλογο του. Και έτσι άρχιζε η λειτουργία. Ο παπα Θανάσης ενδεδυμένος τα δεσποτικά του άμφια έψαλλε καλλικέλαδα τω Θεοτόκε Παρθένε ευλογημένη συ εν γυναιξί και εν χορώ ψάλτες και λαός. Στιγμές απόλυτης κατάνυξης και επικοινωνίας με το Θείον. Από τα χαράματα και ο καφετζής ο τετραπέρατος ο μπάρμπα Θύμιος ο Μανούκος. Έστηνε το πάγκο του με τους καφέδες του, τα λουκούμια τις λεμονάδες τα ψητά του.

Σε λίγη ώρα με το σχόλασμα της εκκλησίας θα πλάκωνε η....πελατεία. Επίμονος και βιαστικός όπως πάντα ο Βασίλης ο Μανούκος, καθισμένος υπουργικά σε ένα δένδρο μια γέρικη βελανιδιά, δίνει την παραγγελία του ένα γλυκύ βραστό, σε ώρα που ο καημένος ο μπάρμπα Θύμιος έτρεχε και δεν έφτανε, να ετοιμάσει να βάλει το καφεενείο σε τάξη σε σειρά. Ανακατεύεται, οργίζεται είχε και πολλά μαζεμένα νωρίτερα με την Ασήμω τη γυναίκα του και εκ φύσεως ολιγον τι έως πολύ νευρικός, στολίζει εορταστικά τον πελάτη,

στο τέλος όμως τον εξυπηρετεί ...χάρην της ημέρας. Μεγάλη καρδιά ο μπαρμπα Θύμιος , τον πήγαινα τον αγάπαγα πολύ!!!. Με το τέλος της λειτουργίας έδιναν και έπαιρναν οι ευχές, οι ασπασμοί, οι αγκαλιές, τα φιλιά, τα χρόνια πολλά, όλοι αγαπημένοι. Οι γκρίνιες, οι τριβές, οι τσακωμοί.....η Γραβιά ...όλα αναστέλλονταν προσωρινά .Απίθανοι Κανιανίτες...Και ύστερα τα στρωσίδια, οι κουβέρτες στο χορτάρι, τα φαγητά, οι πίτες, τα ψητά, τα κρασιά, τα κεράσματα, τα όργανα, οι Πετρέοι από τα Καστέλλια, ο Κωτούλας από την Οίτη, Ο χορός οι χοροί,, Οι πρωτοχορευτές της Σέντζας. Ο Παναγιώτης ο Κολίγας, ο Ταξιάρχης ο Χριστόπουλος, ο Παναγιώτης ο Σόλιας, ο Θύμιος ο Ρούλιας, ο Παναγιώτης ο Γαλάνης, ο Θανάσης ο Σόλιας, ο Γιώργος ο Χριστόπουλος,,,

Ήμασταν παιδιά και το μυαλό μας ήταν στο παιχνίδι, στις μεγάλες κρεμαστές κούνιες και δε δίναμε βάση σε αυτούς που πραγματικά έγραφαν ιστορία, Έμειναν όμως σαν παρακαταθήκη στο μυαλό μας όλες αυτές οι μοναδικές εικόνες, αυτές οι ανεπανάληπτες αναμνήσεις...

5-9-2020